

— მიეცით გიჟს გზა ფართო!

გ.გ.გ. ფიგურალური

გაზაფხული თბილისში

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

I

მაცარი და თოვლიანი იყო თებერვალი თბილისში. გამოცილიმა თბილისელებმა წინასწარ დაიხვიეს არტახები, ჩათაბაშირდნენ, თადარიგიანად შეხვდნენ თოვლობას. გადაირჩინეს მყიფე ძვლები, სალ-სალამათნი შეეგებნენ კიდეც ერთ გაზაფხულს. ბევრმა თავმდაბალმა ქალმა და კაცმა წინდა ამოცვა ფეხსაცმელზე და უშიშრად ვიდოდა გალიბულ ტროტუარებზე. ავციანი და ამპარტავანი კი ძირაგურა ფეხსაცმელებიდან ცვიოდნენ, ხელ-ფეხს იმსხვრევდნენ. გასაღდა ყავარჯენი და ბიულეტენი. სახურავებიდან მობინადრეთა მეთავეობით გადმოთოვლილი თეთრი ზვინები ზეზეულა ჩამოდნენ ეზოებში. ნაგვის მანქანები უარობდნენ თოვლის გაზიდვას. თოვლს ნაგვად არ თვლიდნენ დაგვა-დასუფთავების ტრესტელები. „ნაგავი შავია, ან ნაცრისფერი, ან ყავისფერიო“, — ამბობდნენ მწყურალად მენაგვეები.

II

ბაღნა თოვლი და ალაფდა ქალაქად. ნელ-ნელა შემრა ქუჩათა შუაგულები მანქანების ნავალ-ნაკვალზე. გზათა კიდეებში, გაზონებთან შედედებულ-შეტბორილ ლაფს შემშრალ ასფალტზე ფარდაგებივით ჰფენდნენ გამჭირახი თბილისელი მეეზოვენი, ადვილად შრებოდა ლაფი მზის გულზე და, მტვრადქცეული, ქვეითთა ფილტვებს აბეტონებდა.

ვაითუ, გაგვიგონ ჩვენმა მოჯიბრე როგელებმა ქუჩათა წმენდის ჩვეული ხერხი და გვაჯობონ!... — ფიქრობდნენ ქვეითნი.

სითბომ იმატა, გამოზაფხულდა. საქალაქო ტრანსპორტის წინა კარიდან ჩამომავალი მგზავრი სალოკსა და შუათითს შორის მომწყვდეულ ბილეთს ენძელასავით უშვერდა მძღოლს, ასუნებინებდა და თავმოწონედ ატანდა ნიავს. ჩრჩილივით, ფარფატ-ფარფატით მოედო თბილისის ქუჩებს, ეზოებსა და სადარბაზოებს ტრამვაისა და ტროლეიბუსის ბილეთები. მერე და მერე ისიც მტვრად იქცა და ჩაბეტონდა...

III

რაპილა საფუძვლიანად გაზაფხულდა, ნაგვის მანქანათაგან დაწუნებული ხარახურის დაწვა იწყეს საზრიანმა თბილისელებმა. განსაკუთრებით კერძო მოსახლენი აქტიურობდნენ ამ ჭიაკოკონებრივ საქმიანობაში. სოფლურ-ბუნებრივ, მაპაპაურ ტრადიციათა ეს უკვდავი მატარებლები, ჩალაბულას უქონლობის გამო, „ჟიგულისა“ და „ვოლგის“ უვარგის საბურავებს, ფეხსაფენებს, ზეთიან ჩგრებსა და მსგავს ხარახურას ცეცხლს უკიდებდნენ და კუპრისფერი ჭვარტლი და ფერფლი განუშორებელი სტუმარი გახლდათ აპრილის სუნთქვას მონატრებულ თბილისელთა ბინებისა.

IV

გაზაფხულის მეკვლე და ჰაერის ერთ-ერთი დიდი მწვენდავი ქარი გახლავთ თბილის-ქალაქში. იგი ხშირად უგულო მეეზოვეზე მეტი სიბეჯითით ასუფთავებს ქუჩებს, აივნებს. ფრიალ-ფრიალთ ერთეკება აივანზე დახროვილ ნაღვინარ, ნაწნილარ და ნალიმონათარ ბოთლებს, ქილებს, ქვაბების თავსახურებს, ხშირად კი ქვაბებსაც იტაცებს... და დგას ერთი ჩახახუხი და ლაწალუწი თბილისის ქუჩებში ქარიან ამინდში, თავზეხელდა-

ფარებული მირბი-მორბიან თბილისელები. ვედრებად სხედან დედანი სკოლებში მყოფი შვილების მოლოდინში.

ყველა დიასახლისს მტკიცედ სჯერა, რომ არამცდარამც მისი აივნიდან არ ცვივა საშიში ხარახურა და, ლოცვად დამსხდარნი, ბლვერით უჭვრეტენ სხვათა აივნებს.

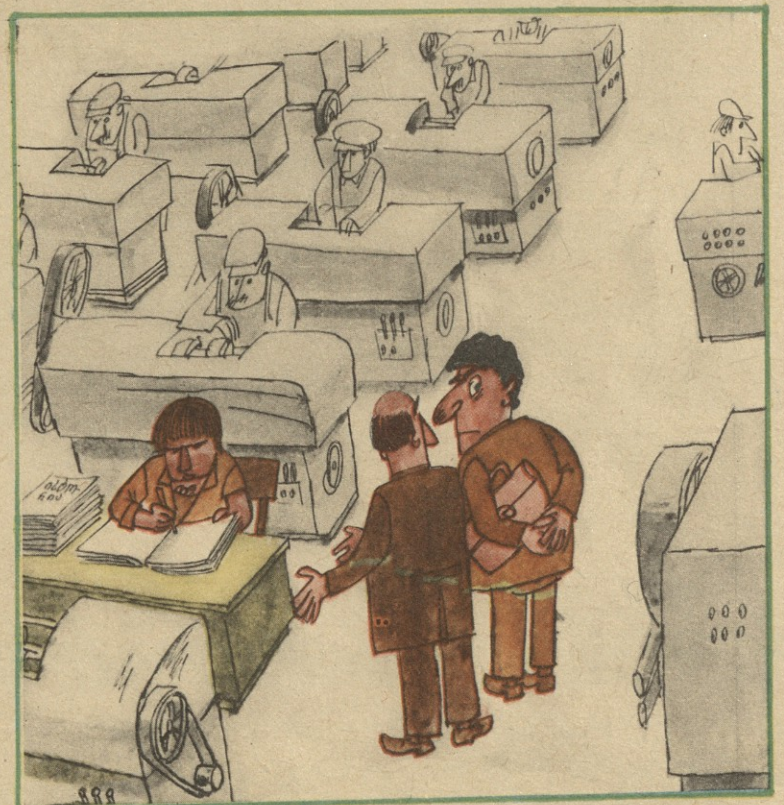
V

გაზაფხული კი მაინც მოდის, მიუხედავად ყველაფრისა. სუფთა ფოთლებს ამოიყრიან ხეები და ქარს არ ატანენ. ამრიკლებენ ამ სიმწვანეს და სისპეტაკეს, ჩვეული ერთგულებით წმენდენ ჰაერს და თვალს ახარებენ... მოედნის სკვერებზე ვარდებად სხედან სიყვარულით მოღლილი კულდუმფულა ძაღლები და მშვიდად გასცქერიან მანქანათა და მგზავრთა ორომტრიალს. უსტანდარტობა და უასაკობა სიყვარულით მოქანცულ ოთხფეხურ წყვილებს სულაც არ აწუხებს. ჯიშთა აღრევის გვარიშვილური შიში და დავა მათში არა დგას. დედაქალაქის ვეტსამსახურის მეყვავილენიც როდი არღვევენ ამ იდილიას: არ სხლავენ ძაღლებს. თავისთავადაც მშვენიერი აქტია ეს და შესანიშნავი ქმნილებანიც იბადებიან, დედალმამლური ბუნების ძალით, ამ ფერად-ფერად გულუბრყვილო არსებათაგან...

დგას გაზაფხული...

მერაბ ელიოზიშვილი

ნახ. მ. აბაშიძისა

— ეს რატომ არ მუშაობს?
— ცნობისთვის მოაწყვეს, წელს უმაღლესში აპარებს!

ხასიათები

 არც ძველებური ხალისი
 და არც აზრების ქარგვა...
 ბრწყინვალე იყო ალიზი,
 აგურად ვერ ივარგა!

 დადის ფართო შარვლის თრევით,
 გონება აქვს მხოლოდ ვიწრო,
 ერთი ხელი აზრები აქვს,
 გამოსაცვლელზე არ ფიქრობს!

 ოქრო-ვერცხლში არა ცურავს,
 დღენიადაც ცოლი წამოლავს,
 დგება მუდამ ორწყალშუა,
 ცურვა მაინც ვერ ისწავლა!

გიგა მახვილაძე

ნახ. მ. აბაშიძისა

— მალე იხვევა?
 — მანქანით თუ ივლი, არა!

მოტაცება

ინფორმალ და მის ცხრა საათი, როდესაც რესტორანს ჯინსებ-სო გარტებიანი სამი ახალგაზრდა მიუახლოვდა. ერთმა, ყველაზე მაღალმა, ფრთხილად შეიხედა გამჭვირვალეფარდებიან ფანჯარაში და აღტაცებით წამოიძახა:

— აქ არის!
 — შემახედა ერთი; იქნებ, მეც ვიცნობ! — თქვა მეორემ და კისერი წაიგრძელა.

— ხედავ? მაგიდის მარჯვენა მხარეს გრძელთმიანი რომ ზის, ეგ არის! — უთხრა მაღალმა.

— ო, რა სიმბათიურია, გემოვნება მაქვსო, შენ უნდა თქვა! — კმაყოფილებით შენიშნა მეორემ.

— ნაღდი ტიპია! — თქვა მესამემაც და ჩამქრალ სიგარეტს ინგლისური წუმწუმით ცეცხლი მოუკიდა.

— ისინი რომ რესტორნიდან გამოვლენ, — ოპერატიულ გეგმას ადგენდნენ ჯინსიანები, — აგერ, იმ ხეს ამოვეფარებით!..

ცოტა ხნის შემდეგ მაღალმა, ქერათმიანმა ქალიშვილმა ტანკენარი ჯინსიანების დახმარებით, მთვრალი საქმრო ძლივს ჩახვა მანქანაში და სოფლისკენ გააქროლა.

— კი მაგრამ, მამაშენმა იცის? — ჰკითხა ჯინსიანმა და ვეებერთელა თვალები აახამხამა.

— როგორ არ იცის. სამი თვეა, რაც ამ უსინდისომ დამნიშნა და შემდეგ ერთხელაც არ გამოკარებია. მაგას ვჭამ მე? ახლა ვედარხად წამივა! დღესვე სოფელში ამოვაყოფინებ თავს და ქორწილსაც დავირტყვამთ!

ფურაბ მამულაშვილი

მალაროსკარია ბაკათი ნინოს

ეროვნული
 ბიბლიოთეკა

თავიდანვე თქმა სჯობია, ცუდი რამ უნდა „გახართო“: თანამედროვე სოფლის ცენტრს სრულებით არ ჰგავს მალარო! რომ ნახავ, გული დაგწყდება, მწარე ცრემლებიც დაღვარო!.. ჩვენ კი ყველაფერს ვერ გეტყვით, ნაწილი უნდა დაფაროთ!

სასოფლო საბჭოს შენობა გასულ წელს მოჰყვა ნგრევაში, ითვიდა სოფლად ბრიგადა, სწრაფად აიღო რევანში... დაიწყო წელი მეორე, თავ-პირის ამგვარ მტვრევაში. ვკითხულობთ: „ვინ ააშენებს?“ ვართ შეშლა-გადარევაში!

ფირფას რესტორანს შეხედე და გზის ბოლოზე — წყაროსა, ფერადი ქვებით ნაგებსა (მტერს თვალი გამოთხაროსა!) სახლის სახურავ დაეცა, კედლებიც დაინაროსა, ის არ დაინგრეს, გვიშველე! თქ, ღმერთმა დაიფაროსა!

რა გიპასუხოთ, არ ვიცით, რომ მოითხოვო აბანო! თვითონ ისეთებ დავდივართ, გუნახავ და იტყვი: „რას ჰგვანო?“ აქ დიდხანს ვერ გაჩერდები, თუნდაც ჯაჭვებით გაბანო. ღირსნია: დამნაშავეთა ცრემლებით პირი დაბანო!

მოდი, ნუ დაგვეზარები, ამასაცა გთხოვთ ფშავლები! როცა წამოხვალ, თუ ძმა ხარ, გამოგვიყოლე წამლები! აფთიაქიც კი არა გვაქვს, ვართ ამით განაწვავლები, დავდივართ სოფლად, ქალაქად... სადღა არა ვართ ნავლები?

ის თითქმის განწირულია, სოფლად ვინც გახდა ავად, საავადმყოფო? სადა გვაქვს?... „მორჩება თავისთავად!“ ნიქელ-გაბრიელ ჩამოდის სნეულის სანახავად... ჩვენს მხსნელს ამ გასაჭირიდან გავიხდით სალოცავად!

ვშრომობთ, არა ვართ უბრალოდ დამღამებლები დღისია! რომ შრომის შემდეგ გავერთოთ, ვერ გავხდით ამის ღირსია. ისიც არ ვიცით, ვის ვუთხრათ, დამოკიდება ვისზეა, რომ ფშავის მოსახლეობას გვეღირსოს ტელევიზია!..

რამდენ სიკეთეს შეგვიპირდნენ (ტყუილად ახლდა სახელი!) ჩვენ ერთი მეოთხედისაც თვალთ არა ვართ მნახველი. გაგვირბის ახალგაზრდობაც — პროტესტის გამომხატველი, რომ ქალაქს იოლ ცხოვრებით შეიმსუბუქონ „ნადველი“.

გვიშველის ვინმე? არ ვიცით! გვექნება, ნეტავ, ბედია? ქვეყანა შევაზანზაროთ, ისიც ვერ გაგვიბეღია. ვინ იტყვის: „მალაროსკარი ნამდვილად მისახედი!“ კაცს, ასეთ მშველელს, ვერ ვხედავთ, იმედად მხოლოდ ღმერთია!

ძალიან ბევრი ვიფიქრეთ და ამ დასკვნამდე მივედით: ჩვენი მაშველი არა ჩანს, გვაქვს მხოლოდ შენი იმედი! გასაჭირიდან გვიხსენი! შენს ბასრ იარაღს მივინდით!.. თუ მოხვალ, დაგვეხმარები, ფშაურ კაფიებს გიმღერდით!

გიორგი მჭედლური,
 დუშეთის რაიონის სოფელ მალაროსკარის კოლმეურნეობის
 სახალხო კონტროლის ჯგუფის თავმჯდომარე.

ფ რ ა ზ ე ბ ი

- **დაე**, ცუდად წერდეს, ოღონდ ნუ დაწერს!
- **თითქე** მაგრად იკბინა... იმიტომ, რომ გემრიელ საქმელს მიირთმევდა.
- **მხრები** ქულში ჰქონდა, რადგან თავი მხრებზე არ ება.
- **თვალთან** თითის მიტანას უკუნი ღამე რად უნდა? ფ. 3.

ივნი

ვაკეხეთ დასკო სართამოსისი დღე

გაგაკეთებელი საგაუზოპო ლეხსაი

ანაბანი, ანა-ბანი, მამამ კბა მომიტანა, თბოსტური კბა იყო, სატრიხობელს, დამამგვანა!

— ადგი, პირი დიბანე, გამბოფხბული, ჩემოა თონა!
— წყალი გაყემა ჩვენს ცეკარტალში, დამაცადე, მოვა წვიმა!

მიმიხარია სილოსტენ, სადაც ზურმუხტი მოვითა, მაგრამ ვეღარა მივიღებარ არ არის ბილეთები!

მშენიერი ნაიბიძალი მოვითა და ველობობა, რად უსკვებე გული წაღობა? ვნო ვადატტებობია, ავი ბრაკიონიერია, სისხლანი ხელები აქვს!

მე პაწია მოწყვე ვარ, ბეჯითი და მოალოებრე, არავის არ გეკლებიბთი, ეხთ-ეხთ ვაითს რომ ვეცებენ!

მოიყვანა მამამ ავტო — დამტვრული, უნდებაროვლო... დედას უფხარა ათასადელ სპილენთი ჩემბინს მარტო!

კომში, კომში, კომბარ, მოწყე დილი ტოპობა, ვეგლე ზარბიცი შეე ჩაქვიამ დღ დღეღდემ ბირბანს!

ეს საწყალი ბებიკო მლოიერ ადელ გავციხხბა, თე-მომეტრის მონგა კი უსამეველო გავციხხბა!

კილი, კილი, კიბესა, მამაბებო კიდეც სემანს!... ეხხებება ბებია, დედა კიბოლებს იტესკანს!... მამა კუჩრის და პურის კოცნა: ამ სახლიდან წაღობითი! — ჩვენს არ ზეალოთი, არიო, ლიოთი, ნაბირალოთი!

ნაბრობილი და ავტორულადი კეცობბი ველის საწყალელო: დიდი ტბა დებს ჩვენს ეხხში, ვანსკადარია წყალსაღვინი!

ზაფხულია, ცხელია, ცხელია, ბული ასდის ქალკას... იხილვენა ჩემნა ხალამ და იხმარა მუია! — მკარტელი აღუღელნდა: კრტი, კრტი, კრტი... სის აბლა და სასჯელს იხდის თავხეტორია ბები!

ათუო მელია

6. იოსებია

ჭმრ ბავშვობა!

— დღეს რომ სკოლა გააცდინა, რად მიყვი ნება?
— ჩემად ჩემსად! არ გიციოს, თორემ უყვირებ!

— გუნში ფულიც მოუპარავს, როგორ გავციხხბამ?
— ვერ გადმეფია, მოიპაროს, ენაცვალს დღდა!

მიზარისა ზარიდა

— შენს უბრულოთი მოხდავით!

— კბან მინს არ მოიბალა კრითარისი მიხდემ!

სანაკროო თათბიკზა

— თქვენ რატომ დაგვიკვამდა სახა- სურნა? ამბავო ზამბაკუნ ამ წელს ამა და არ ჩივთქმეთ? იწებს, ვანართლოთ თავი! — თავის მართლებას რომ მოწყვე კო- კო, გავციხხბოთ, ზატრონი დორეტტორი- არია, ტროლეობებს ნანდავლოდ ჩანო- ვარდა მიიგვინა!... — მიჯნო არასოდეს დავდივით, ამბა- ველო ზამბაკუნს ხან ტროლეობუსი, ხან აქვობებს, ხან ბაქისა... ცოტა ადრე ვე- დავებო!

— კი მაგრამ, თქვენ რაღა დავგიზართოა, ამბავო მშენიძლეო? ამა წლის ამა და ამ ჩივებნა რატომ ვამრადებოთ სახა- სურნა ექვიწი წყობით ვიკან?

— მართალი ვიბხართა, დანამაშვე ვარ, ზატრონი დორეტტორი... ვერავიჯოთ ვავი- მართლებ თავს. წინა დობიკვანამ დამე- კი და დილით ძალს ვერ ვავართავი იმავი? — შე დიდოცილო, ვამორგებომა რა- კორემ მდობოვოს თავი, მოსულთავე დორუ სახმბუტრეს და მოვლი დელ გე- კანს მერე, შენგ წადლებია ამანადე სი- მანაჲ, მოვლი დელ რომ მავიდეგე მან- ვეს, თუ თბილი ლობინ სკოხია მავი- ლუს...

— როგორ ვავადებოთ, ზატრონი დო- რეტტორი... ჩვენს სახმბუტრეს თუ ვი- ვიწებმ მითუია დანს მიბოხვის თავი (მა- ვიდეგე უნდებოდა და უბალოდ, შე შე- რი, ჩვენს იოქვის! — თქვენ მანერს მავტედათ, ამბა- ვი დელთავა? რა შეეგეგნავთ, რა მესე-

ნონადი ბარბათა

ან. ზახე ვუხვარისიანი (თბი- ლისი 24-საწილთო სკოლის 26-ე კლასის მწველი).

ვიტორსტრაი

კრიტიკოსი

კონსტანტინი

პეტრე ბავშვობა

აპროი კაცის ცხოვრვარის კრონისვა

(მწიგნულმწიფი თარბიფები ყუფანდ დ...-მარ ცხოვრვარის ლაბატბო კანონდენარბიფისი)

წმინს, ჩვენს მიუხედავად, ყუფანი მისის და სკო- ლის კანდენს ჩემბოლოვარე ფესხებლებას ნაკე- ლად ვიყვლი ზატრის საყლოთ ჟილით აქვს, ქიდე სახმბუტრულად. — თქვენსა კიდეც იქნებოდათ იმს ლაგს ყუფანს ცუდად ეჩიხა.

— ყუფანსი სკოლი — მიესალმა ზატრონი. — თუ, ამბავის ვაუზარკისი — ვაუზანსა ყუფანი- გის მისხა 1939 წელს ვაბაჯანსებო.

წმინს რომ დამყო, ყუფანი ხსილში არ იყო, — ვი- ლდის საყდად ვიგვიდა ეს იყო ვინკეთიან იმ... — 1948 წლის 27 ნოემბერს, სკოლის 7 საათს, ყუფა- ნის დანესებებლებას ვადიკოლანს კრება დამყო, ყუფანი კრებას არ ესწრებოდა.

დღეს ყუფანის თვაზბი სადალდ ცტარის ხორისყს ყუფანა ჰქონდითი.

დღეს არ ჰქონდითი ყუფანის თვაზბი სადალდ ცტარის ხორისყს ყუფანი ვანარბას და უფა- შიღ დავო.

ავტორსი მიზრობი გელდამ იწეა, ვანცადვლავებით ლეღობდეს ვეს ადუბერება და ვიწებოდათ ეს ვარც- ლეღობდეს უნდა მამამისი ბროსოც ვიწე ვიწებობებინ- და უნდა ვიწებობებინის ბროსოც ვიწებობებინ- კი არ ვიწებობ... რა არის ცხოვრვობა.

თბილ მიზრობი ყუფანი გელდამილ ვიწენა, ვიწენის გელდამილს მიზრობი ის იყო, რომ სა- დედა, კანონდენარის ვადებების ბროსი, ისიც დედა ზა- ლა და ვერანზე მანერ არ გეჩინდა.

ავტორსი ვიწებოდა, ვითომ მამსკ იყო, წინადადით ათი მარისი და თორბეტი იბინ წავო ნანდლო ვიციყს ამაბიარდისთანა.

ათბიარბიწმ კრებიფი ავტო წერეთლის დანერტრობი... — თქვა ვითბულ ვით საზოგადოებამ ვილადამ რომ ვაუწყობდეს, ის ვიცი ვაბჩიხბოდა და ვამწერებოდა ვარც ცტრო-ბინი ვაუწყობია ვერე კო კრებობა უნდა ვაუწყამბა თავისი ვაუწყობ ვიგვიდა ეს.

ავტორსი დარბავის ბროსი მიღდებოდა ყუფანს ზემადმინარინ ვადამიყოლ. სახლში, ფული რომ დი- ვინდა, ყუფანი სხიარტული ისე დიბანს, ამანეოთა- სათბონუნებე ლად და დამბებობია.

ავტორსი აწიღო დავაკრება.

ავტორსი აწიღო პული იყოლა.

ავტორსი აწიღო პული იყოლა.

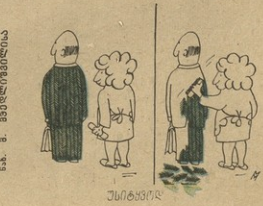
ავტორსი აწიღო პული იყოლა.

ავტორსი აწიღო პული იყოლა.

დამბაკუნია... არა აქვს გული... არ უჩანს. **თავისა** სალდამბაკუნია

ბიბლოსი, იტახანი

ან. მ. მანილოვიშვილისა

ქსილსტრისი

ნახ. ბ. ლომიძის

— წამოდი, ადამ! სავაჭურაგებებს ისე გამოუსვამთავებიათ, რომ პა მამლი ძი პრა, გვყანილიც კარა კვით...

სინდისი... ჩალის ფასად

მატარებელი გრაკალს უახლოვდებოდა. ვაგონის ფანჯრიდან, სიბნელეში, შუა ქართლის ბორცვიანი ველები მოჩანდა.

მოკლევადიანი მივლინებიდან ვბრუნდებოდი. ორი ღამის უძილო ვიყავი და დამძიმებული ქუთუთოები ჩემდა უნებურად მეხუტებოდა. ის იყო, უნდა ჩამეთვლია, რომ ვილაცამ მძლავრად შემანჯღრია. მოვიხედე, ჩემს უკან ზორბა ტანის გაუპარსავი მამაკაცი იდგა. სანამ რაიმეს მოვიზრებდი, იაპონურ მარაოსავით გაშლილი ფოტოსურათები ცხვირწინ ამიფრიალა და მითხრა:

— არტისტების სურათები არ გინდა? ნახე, რა მარწყავით გოგოები არიან! — ჯერ უარის თქმა დავაპირე, შემდეგ გაჩახუნდა, რომ ჩემი ქალიშვილი მსახიობთა ფოტოებს ავრთვებდა. მესურათეს „მარაო“ გამოვართვი, მსოფლიოს კინოვარსკვლავთა პორტრეტებიდან ორი ამოვარჩიე და დანარჩენი, სამანეთთანთან ერთად, ისევ უკან დავუბრუნე. ხურდის მოლოდინში, შექმნილი ფოტოები აუჩქარებლად ჩავიწყვე გულის ჯიბეში.

— შვიდობაში! — დამლოცა სურათებით მოვაჭრემ და ახლა სხვა მგზავრებს მიუბრუნდა. ვიფიქრე, ალბათ, დაავიწყდა კუთვნილი ხურდის დაბრუნებამეთქი და ამის შესახებ ზრდილობიანად შევახსენე.

— შენი მათხოვარი ვინ არის?! — აყვირდა განაწყენებული, ჩემი სამანეთიანი ფეხებთან მომიდგო... აღშფოთებულ მგზავრთა ათეულობით თვალი ზიზღით მომჩერებოდა. მერჩივნა, მიწა გამხეთქოდა და შიგ ჩავვარდნილიყავი. დაძაბული ატმოსფერო რომ განმემუხტა, სასწრაფოდ დავიხარე და სამანეთიანი შეურაცხყოფილ მესურათეს გავეუწოდე. ეს უკანასკნელი დიდ უარზე დადგა, ზურგი შემაქცია, გაჭირვებულა. ბოლოს, როგორც იქნა, გამომართვა ფული, თან დამამაძლა. ამ პატროსანი ხალხის ხათრით, თორემ ფულს ხელს არ დავაკარებდიო. გულზე მომეშვა.

ამ ამბის შემდეგ კარგა ხანმა განვლო, მესურათე ერთი ორჯერ კიდეც ვნახე, ერთხელ საქალაქთაშორისო ავტობუსში ამოვიდა, მგზავრებს რენტგენის ფირზე ჩაწერილ ფირფიტებს სთავაზობდა...

ერთ საღამოს მე და ჩემი მეუღლე მეგობრის დაბადების დღიდან ვბრუნდებოდით. შუალაშე კარგა ხნის გადასული იყო. დაცარიელებულ ქუჩებში კანტიკუნტად თუ ჩაიქროლებდნენ საშოვარზე გამოსული კერძო მანქანები. მოსახვევში თოვლივით ქათქათა „ვოლგა“ გამოჩნდა. მანქანას განწირულივით ვეკვეთე და, ლამის, ბორბლებში ჩავუვარდი... როცა მე და ჩემმა მეუღლემ უკანა სავარძელზე მოვიკალათეთ, მაშინ ვიგრძენი შეება.

მძღოლმა მაგნიტოფონი ჩართო, სტერეოღინამიკებიდან დასავლეთ-ევროპულ ჯაზური მუსიკა გადმოიღვარა. კარგ ხასიათზე დავდექი და შევეცადე, მანქანის ბატონთან კონტაქტი დამემყარებინა.

— რომელ დაწესებულებას ემსახურებთ? — მძღოლი ელდანაკრავივით შემობრუნდა და შეურაცხყოფილი კაცის ტონით მომიგრა:

— საკუთარ დაწესებულებას, ჯივარო! ამ მანქანაში აუარებელი შიშველი და ნახევრადშიშველი არტისტი და ერთი ტომარა ფული მიმიცია! ახლა არ იკითხავ, ეს მაგნიტოფონი რა ღირს, ან ეს ირმის ტყავის გადასაკრავები, ზედ რომ სხედხართ. რა დამიჯდა?! ხუთი ირმისა, თითოში ორასი მანეთი მიმიცია.

— საბრალო ირმები! — გულწრფელად შევიცოდა ცხოველები ჩემს მეორე ნახევარს.

— ირმები კი არა, მე ვარ ცოდო, ჩემო დამ! — შეუსწორა შეცდომა თინკოს ღამის იღუმალმა რაინდმა.

ჩვენმა ირმისტყვებიანმა „ვოლგამ“ ელბაქიდის დაღმართზე ჩაუხვია და ჩემი სახლის საღარბაზოსთან შეჩერდა. მანქანიდან გადმოვედით, მძღოლს სამანეთიანი გავუწოდე, იმან სამანეთიანი ხელში შეათამაშა, შემდეგ ჩემკენ გადმოიხარა, ეშმაკურად გამიღიმა, თვლები მოწყურა და ისე, სხვათა შორის, მომკა:

— თქვენი ქარხანა მხოლოდ სამანეთიანებს უშვებს, ჯივარო? — როცა კონს მოვეგე, მოსახვევში მხოლოდ „ვოლგის“ კულიდა მოჩანდა. ახალა მიგვდი, თუ ვინ იყო ღამის ის იღუმალი რაინდი!

თაგაჲ ვიფიქრილი

მცხეთის რაიონის სოფელ გლდანში ერთი უსახელო ტბა. იგი არც ერთ რუკაზე არაა აღნიშნული. ამ ტბასა და თბილისის ზღვას შორის დიდი განსხვავებაა, როგორც სიღიღით, ასევე დანიშნულებით. უსახელო ტბას მხოლოდ ერთი დანიშნულება აქვს: მისასვლელი გზების, ეზო-ბაღების, კიბეების, აივნებისა და თვით სახლების დატბორვა. ჯერჯერობით, წყალი სახლის სახურავამდე არ არის ასული...

ამის გამო სად არ ვიჩივლეთ და ვის არ მივმართეთ: მე-ლიორაციისა და წყალთა მეურნეობის სამინისტროს, თბილისის საქალაქო საბჭოს კეთილმოწყობის სამმართველოს, ლენინის რაისაბჭოს აღმასკომს, სპეციალურ ჰიდროგეოლოგიურ პარტიას, მაგრამ დახმარების ხელი არავინ გამოგვაწოდა. ზოგიერთი იმასაც კი გვეუბნება, რატომ დასახლდით ტბის მახლობლადო. თუ ჩვენი დასახლება არაგვემიურია, მაშინ დახმარებასაც არ მოვითხოვთ. განა, ამხელა სახლების აშენება გეგმის გარეშე შეიძლება? აქ ხომ ერთი სახლი არ არის, მთელი დასახლებაა, რომელსაც ტბა წალეკით ემუქრება...

თბილისის ვაგზის ცნობათა ბიუროს საშუალებით ა/წ 16 აპრილს, 20 საათზე, მინდოდა გამეგო თელავის მიმართულებით მატარებლის გასვლის დრო. ავკრიფე ნომერი 95-28-22. დიდხანს არ პასუხობდა, ტელეფონი კი რეკავდა. როგორც ეტყობა, მორიგე ძალზე შეწუხდა და გააფიქრა:

- დაა!
- ცნობათა ბიურო?
- დაა!
- ბოდიში, ბატონო, თელავის მატარებელი რომელ საათზე გადის?
- ჯანდაბას შენი თავი! რა დროს თელავია?! — იყო პასუხი.

ცნობისმოყვარეობამ თავისი გაიტანა და კიდეც დავრეამე. მაგრამ მორიგე ახლა სულ გამებუტა და არ დამელამარაკა. სხვა გზა არ იყო, ვეა-ფშაველას პროსპექტიდან წავედი ვაგზის მიუდანზე, მოვიხიხულე ცნობათა ბიუროს და მატარებლის გასვლის დროც გავიგე, მაგრამ იმ ხელშეუხებელ ციხე-სიმაგრემდე ვერ მივაღწიე, სადაც აღნიშნული ტელეფონი დგას, ზოგიერთი უპასუხისმგებლო პასუხისმგებელი მორიგეა ჩაკეტილი და მის ხასიათზეა დამოკიდებული მგზავრთა კეთილმომსახურება.

სოფელ გლდანში თიანეთისკენ მიმავალ ცენტრალურ გზაზე ვინ დაყარა ეს მილეტი, უამთა რბოლისგან ერთიანად რომ დაქანებულა? ან როდემდე უნდა ეყაროს ასე? სინტრესთა, ამ კითხვაზე ვინ გვიპასუხებს, ან როდის?

ხალვაჩაურის რაიონის სოფელ თხილნარში, ატომისა და კოსმოსის ეპოქაში, სანთელსა და ნავთის ლამპას ისეთი გასავალი აქვს, გასულ საუკუნეში რომ არ ჰქონია. ელექტროენერგიაზე აღარაფერს ვამბობთ, იქნებ, სანთლებით მოგვამარავთ? ნავთის ლამპა ხომ ჩვენთვის ტექნიკის უკანასკნელი მიღწევაა!..

გავფიქრებდი ქართული ენის სიწმინდეს! — ამაზე ბევრჯერ თქმულა და დაწერილა, მაგრამ ზოგიერთები უმოწყალოდ ამახინჯებენ ჩვენს დედაენას. აი, კონკრეტული მაგალითებიც (ამჯერად ავტორებს არ დავასახელებთ, დაე, გამონმა გაიგოს და შეცდომაც გამოასწოროს. თუმცა, სამწუხაროდ, ეს შეცდომა კი არა, უცოდინარობაა): „მიღებულ არის კუნხის გაწყობილობა შემადგენლობა ცხრა თავი“, „ტანვარჩიშული თხა“, „ტანვარჩიშული ცხენი“, „ბავშვის სარჩხინო“, „სტირალნაია მამინა“, „დოლოგორაიუში პლასტიკები“ და სხვ.

ჩამოთვლა შეუძლებელია სიმრავლის გამო!..

მოხსინა შანი სინარულიქვე

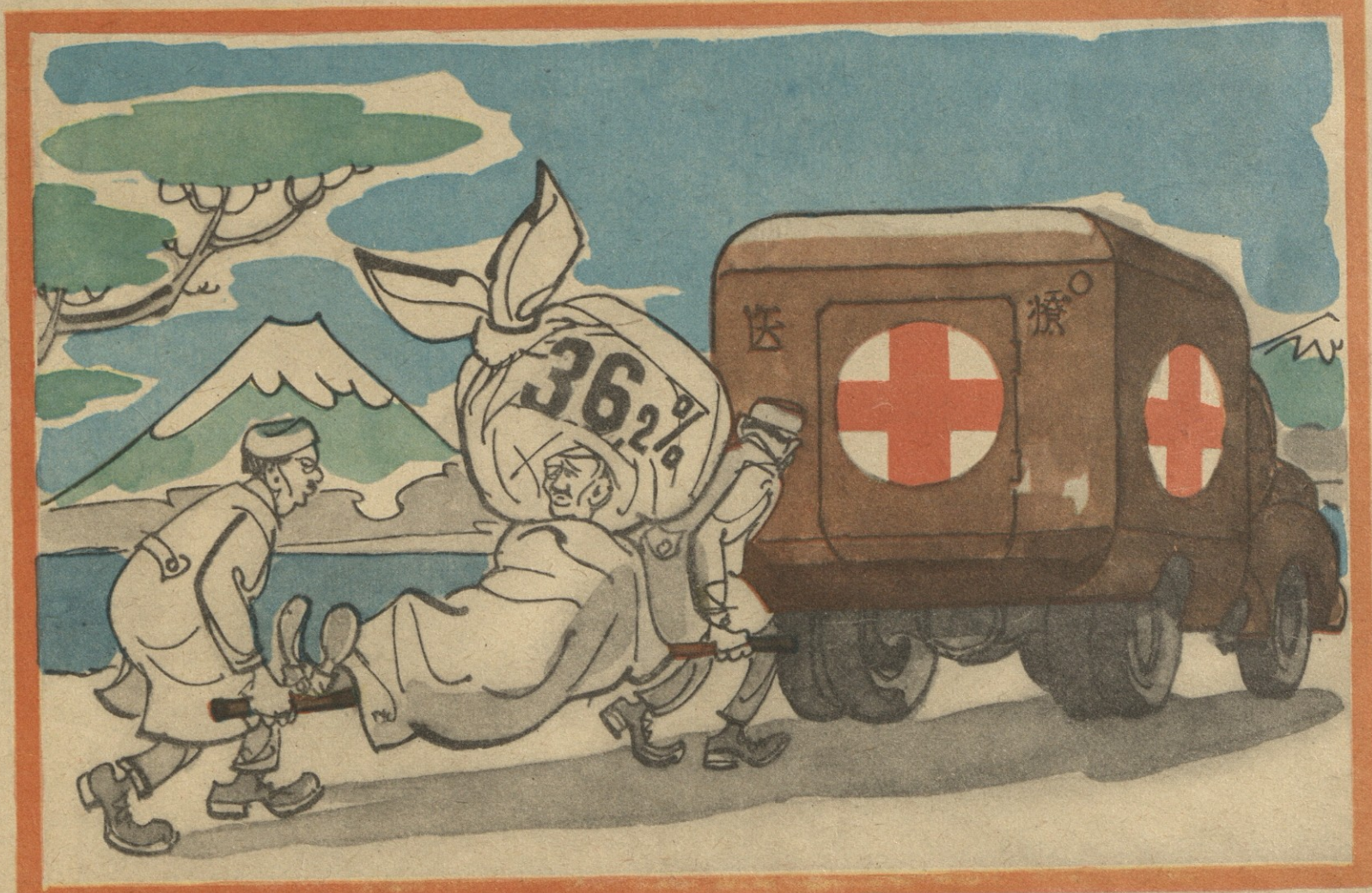

409

მომხმ ლუკმა

იაპონიაში. მხოლოდ ერთი წლის განმავლობაში, სამედიცინო მომსახურების
გადასახალი გაიზარდა 36,2 პროცენტით.

მომხმ ავადმჯიღობი

Индекс 76187